

Speranțe deșarte și avertizări ignorate

Marti, 18 aprilie 2006

Gili Cârstea

- Noi avem un singur Tată: pe Dumnezeu.
- Voi aveți de tată pe diavolul.

Acest dialog uimitor, desfășurat între cărturarii cei mai de seamă și Domnul Hristos, nu este decât o continuare a comunicării pline de tensiune dintre Dumnezeu și poporul Său de-a lungul vremii. Oriunde am deschide Vechiul Testament, suntem aduși permanent în vârtoarea unei controversă nerezolvate cu privire la închinarea adevărată și falsurile măiestrite ale diavolului, cărora le-a căzut victimă popoul ales.

De când au fost scoși din Egipt, aleșii Domnului au confundat mereu pe Hristos cu Baal. Când apostazia se întărea, riscând să aducă nimicire deplină, Domnul le trimitea un mesager spre a le deschide ochii cu privire la obiectul închinării lor. Aproape totdeauna solia acestora avertiza că poporul a întors spatele lui Dumnezeu și se pleacă în fața unui dumnezeu fals pe care îl numesc Domnul.

Lunga listă de mesageri sacrificați – de la A la Z, cum Se exprimă Domnul în Matei 23:35 – spune multe despre gravitatea acestui fenomen uluitor, căruia nicio generație a poporului ales nu i-a făcut față cu succes. Împărat după împărat se succeda pe tronul lui Israel, și fiecare prelua regatul cu hotărârea fermă de a fi mai credincios Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov decât fuseseră părinții lui. El demola cu zel altarele lui Baal și stâlpii Astarteei, curăța națiunea de idolatri și ghicitori și repara altarul Domului. Dar nu trecea mult timp și Baal se strecura din nou între Dumnezeu și poporul Său, iar apostazia devenea și mai întinsă.

Noi citim și credem astăzi că „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului,” așa cum ne spune Ioan. Cum a „nimicit” El lucrările diavolului, și care erau acele lucrări?

Principala lucrare a diavolului a fost mereu de a se prezenta ca fiind Dumnezeu și astfel să poată prelua conducerea poporului lui Dumnezeu. Aceasta a fost arma lui secretă, plănuită de la început și realizată cu eforturi susținute: „Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: 'Eu sunt Dumnezeu, și stau pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor' cu toate că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, cu toate că îți dai ifose ca și când ai fi

Dumnezeu” (Eze 28:2). Este adevărat că el a reușit să se așeze pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu – amăgind astfel generații întregi de teologi ai lui Israel – dar au existat mereu oameni sobri în poporul ales care au văzut că cel ce stă pe tron și primește adorarea închinătorilor nu este Dumnezeu. Împotriva lor a fost stârnită toată ura iadului.

Așa a procedat acum și Fiul omului. El a spus cărturarilor lui Israel, deschis și fără menajamente, că ei nu sunt în slujba lui Dumnezeu, că diavolul este dumnezeul lor și el le inspiră doctrina și practica. Vă imaginați ce greu a fost pentru ei să vadă o cât de slabă umbră de adevăr în spusele Lui. Nu erau ei oamenii aleși de Dumnezeu și așezați pe scaunul lui Moise prin ordin divin? Nu respectau ei cu rigoare doctrina și cultul? Ce argumente aducea noul profet spre a susține afirmația că ei se închină altui dumnezeu? Aparent, niciunul. Era o voce acuzatoare și eretică, împotriva întregului corp al slujitorilor lui Dumnezeu, recunoscuți de popor și onorați de Dumnezeu. Solia Lui a fost primită cu furia și împotrivirea de care au avut parte toți proorocii dinaintea Lui. Aceasta este partea tuturor celor care îndrăznesc să strice lucrările diavolului.

Unde este astăzi poporul care a fost chemat să lucreze alături de Hristos la stricarea lucrărilor diavolului? Unde sunt vocile care să strige poporului sfânt că pășește pe terenul fermecat al lui Satana crezând că este călăuzit de Dumnezeu?

„Se poate să nu existe vreun altar vizibil, poate nu sunt chipuri către care să se ridice privirea, și totuși este posibil să practicăm idolatria. Este la fel de ușor să facem un idol din idei sau obiecte preferate precum este să modelăm unul din lemn sau piatră. Mii de oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și atributele Sale. Ei se închină unui dumnezeu fals la fel ca slujitorii lui Baal” (5 T 173).

Avem aici un detaliu important despre felul cum s-a strecurat Baal pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în timpul nostru. Deși poporul acesta a fost făcut depozitarul legii, el nu a reușit să vadă în lege caracterul lui Dumnezeu. Bisericile născute din reformațiunea protestantă au moștenit din secolele de întuneric papal o concepție eronată despre caracterul lui Dumnezeu și procedura Sa cu păcatul și păcătoșii. Neînțelegând că păcatul declanșează o suită de circumstanțe care duc la ruină și moarte, ele au continuat să susțină eroarea că singura soluție eficientă la problema păcatului ar fi iadul. Nu au dorit să analizeze ce implicații teribile ar putea avea această soluție pentru înțelegerea caracterului lui Dumnezeu.

Biserica rămășiței a moștenit și ea nevoia pedepsirii păcătoșilor prin foc și continuă să o vadă ca singură soluție la problema păcatului. Nu înțelege că astfel se apropie mai mult de religia lui Moloh decât de cea a lui Hristos. Legea lui Dumnezeu își îndeplinește rolul de zid de protecție, un zid de foc pentru poporul lui Dumnezeu, doar atunci când este privită ca fiind o copie a caracterului lui Dumnezeu. Ea este un firewall împotriva înșelătoriilor iscusite ale diavolului doar atunci când este văzută în legătură cu neprihănirea lui Hristos. Când este acceptată doar ca un înalt ideal moral ce nu va fi atins decât la plecarea spre cer, suntem expuși celor mai periculoase atacuri, celor mai letali viruși informatici, până când sistemul de operare divin este distrus definitiv. Avertizarea că ne închinăm cui nu trebuie ar putea să

șocheze mortal pe mulți din biserica de azi, așa cum i-a șocat pe înaintașii noștri atunci când Domnul Hristos le-a spus răspicat că dumnezeul lor este Baal.

O „concepție greșită despre Dumnezeu și atributele Sale” ne aruncă automat în idolatrie și ne transformă fără niciun fel de avertizare în slujitori ai lui Baal. Așa a ajuns mereu diavolul să se așeze pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu și prostind clasa teologică printr-un duh de amăgire ce se autentifică fals cu semnătura divină. Iar noi suntem extrem de vulnerabili la astfel de atacuri, mai ales când ne grozăvim siguri pe noi că „avem un singur tată, pe Dumnezeu.”

Împotriva unor astfel de atacuri, singurul program antivirus eficient este neprihănirea lui Hristos, care trebuia de mult timp să devină „singurul subiect” de pe agenda bisericii lui Hristos.

Cine are interesul ca ea să fie păstrată în magazia de vechituri a adventismului?